

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

19. září 2013*

„Řízení o předběžné otázce — Posouzení platnosti — Společná zemědělská politika — Nařízení (ES) č. 1782/2003 — Dodatečná platba poskytovaná pro zvláštní druhy zemědělské činnosti a jakostní produkci — Diskreční pravomoc přiznaná členským státům — Diskriminace — Články 32 ES a 34 ES“

Ve věci C-373/11,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Symvoulio tis Epikrateias (Řecko) ze dne 22. března 2011, došlým Soudnímu dvoru dne 13. července 2011, v řízení

Panellinios Syndesmos Viomichanion Metapoisis Kapnou

proti

Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon,

Ypourgos Agrotikis Anaptyxis kai Trofimon,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení T. von Danwitz, předseda senátu, A. Rosas, E. Juhász, D. Šváby (zpravodaj) a C. Vajda, soudci,

generální advokát: N. Jääskinen,

vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. listopadu 2012,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Panellinios Syndesmos Viomichanion Metapoisis Kapnou, E. Petritsim a K. Adamantopoulosem, dikigoroi,
- za řeckou vládu I. Chalkiasem a S. Papaioannou, jako zmocněnci,
- za Radu Evropské unie M. Balta, E. Sitbonem, M. Iosifidou a A. Westerhof Löfflerovou, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi D. Triantafyllouem a G. von Rintelenem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: řečtina.

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 6. února 2013,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká platnosti článku 69 nařízení Rady (ES) č. 1782/2003 ze dne 29. září 2003, kterým se stanoví společná pravidla pro režimy přímých podpor v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zavádějí některé režimy podpor pro zemědělce a kterým se mění nařízení (EHS) č. 2019/93, (ES) č. 1452/2001, (ES) č. 1453/2001, (ES) č. 1454/2001, (ES) č. 1868/94, (ES) č. 1251/1999, (ES) č. 1254/1999, (ES) č. 1673/2000, (EHS) č. 2358/71 a (ES) č. 2529/2001 (Úř. věst. L 270, s. 1).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Panellinios Syndesmos Viomichanion Metapoiisis Kapnou (řeckým svazem průmyslu zpracování tabáku, dále jen „Panellinios Syndesmos“) na jedné straně a Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon (ministrem hospodářství a financí) a Ypourgos Agrotikis Anaptyxis kai Trofimon (ministrem pro zemědělský rozvoj a potraviny) na straně druhé, ohledně dodatečných plateb v odvětví tabáku.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 24 a 33 odůvodnění nařízení č. 1782/2003 zněly následovně:
„24) Zlepšení konkurenceschopnosti zemědělství Společenství a rozvoj norem v oblasti jakosti potravin a životního prostředí nutně způsobují pokles úředních cen zemědělských produktů a zvýšení výrobních nákladů pro zemědělské podniky ve Společenství. Pro dosažení těchto cílů a propagaci udržitelného a více tržně zaměřeného zemědělství je třeba přejít od podpory produkce k podpoře producentů zavedením odděleného systému podpory příjmů pro každý zemědělský podnik. [...]
[...]
33) Členské státy musí mít možnost stanovit určitou rovnováhu mezi jednotlivými platebními nároky a regionálními či vnitrostátními průměry, jakož i mezi stávajícími platbami a jednotnou platbou, aby měly dostatečnou pružnost, s níž by reagovaly na zvláštní situace. [...] Kromě toho pro zohlednění specifických zemědělských podmínek členského státu je vhodné stanovit pro členský stát možnost požádat o přechodné období pro zavedení režimu jednotné platby a přitom nadále dodržovat rozpočtové stropy stanovené pro režim jednotné platby. V případě vážných narušení hospodářské soutěže během přechodného období a s cílem dbát o dodržování mezinárodních závazků Společenství by měla Komise přijmout nezbytná opatření, aby se takovým situacím zabránilo.“
- 4 Článek 64 odst. 1 a 2 obsažený v oddíle 2 kapitoly 5 nadepsané „Regionální a nepovinné provádění“, která je součástí hlavy III, nadepsané „Režim jednotné platby“, nařízení č. 1782/2003, stanovil:
„1) Členský stát může nejpozději do 1. srpna 2004 rozhodnout, že bude používat na vnitrostátní nebo regionální úrovni režim jednotné platby stanovený v kapitolách 1 až 4 za podmínek, které jsou stanoveny v tomto oddílu.

2. Na základě výběru provedeného každým členským státem stanoví Komise postupem podle čl. 144 odst. 2 strop pro každou z přímých plateb uvedených v člancích 66, 67, 68 a 69, a to v uvedeném pořadí.

Tento strop se rovná složce každého typu přímé platby ve vnitrostátních stropích uvedených v článku 41, vynásobené procenty snížení, která členské státy použijí v souladu s články 66, 67, 68 a 69.

Celková výše stanovených stropů se odečte od vnitrostátních stropů uvedených v článku 41 v souladu s postupem podle čl. 144 odst. 2.“

- 5 Článek 69 uvedeného nařízení nadepsaný „Nepovinné provádění, pokud jde o zvláštní druhy zemědělské činnosti a o jakostní produkci“ stanovil:

„Členské státy si mohou ponechat až 10 % složky vnitrostátních stropů uvedených v článku 41, která odpovídá každému odvětví uvedenému v příloze VI. Pokud jde o odvětví plodin na orné půdě, hovězího a telecího masa, skopového a kozího masa, zohlední se toto opatření pro použití maximálních procentních sazeb, které jsou stanoveny v člancích 66, 67 a 68 v uvedeném pořadí.

V tomto případě a v mezích stropu stanoveného v souladu s čl. 64 odst. 2 vyplatí dotyčný členský stát na ročním základě dodatečnou platbu zemědělcům v odvětví nebo v odvětvích, kterých se týká uvedené opatření.

Dodatečná platba se poskytuje pro zvláštní druhy zemědělské činnosti, které jsou důležité pro ochranu či zlepšení životního prostředí nebo pro zlepšení jakosti a uvedení zemědělských produktů na trh, za podmínek, které Komise stanoví postupem podle čl. 144 odst. 2.“

- 6 Článek 48 nařízení Komise (ES) č. 795/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se stanoví prováděcí pravidla k režimu jednotné platby podle nařízení Rady (ES) č. 1782/2003 (Úř. věst. L 141, s. 1; Zvl. vyd. 03/44, s. 226) stanovil:

„1. Za podmínek stanovených v odstavcích 2 až 6 tohoto článku se přidělí dodatečná platba podle článku 69 nařízení (ES) č. 1782/2003, aniž je dotčen čl. 37 odst. 3 nařízení (ES) č. 1257/1999 a jeho prováděcí pravidla.

2. Platba je vyplacena pouze zemědělcům ve smyslu čl. 2 písm. a) nařízení (ES) č. 1782/2003 bez ohledu na to, zda podali žádost na základě režimu jednotné platby nebo zda mají platební nároky.

3. Slovy „v odvětví nebo v odvětvích, kterých se týká uvedené opatření“ se rozumí, že platbu mohou požadovat v zásadě všichni zemědělci, produkující ke dni podání žádosti o dodatečnou platbu a za podmínek stanovených v tomto článku výrobky, které spadají do odvětví uvedených v příloze VI nařízení (ES) č. 1782/2003.

4. V případě, že se platba týká druhů zemědělské činnosti nebo opatření zaměřených na jakost a uvádění na trh, u kterých není specifikována určitá výroba nebo pokud výroba nespadá přímo do jednoho odvětví, může být taková platba poskytnuta za podmínky, že srážka bude uplatněna ve všech odvětvích vyjmenovaných v příloze VI nařízení (ES) č. 1782/2003 a že se režimu zúčastní pouze zemědělci z odvětví uvedených v dané příloze.

5. V případě použití článku 69 nařízení (ES) č. 1782/2003 na regionální úrovni se srážka vypočítá na základě složky plateb z daných odvětví v dotčeném regionu.

Členské státy vymezí region na vhodné územní úrovni podle objektivních kritérií a takovým způsobem, aby zajistily rovné zacházení se zemědělci a aby se zabránilo narušení trhu a hospodářské soutěže.

6. Dotčené členské státy oznámí údaje týkající se platby, kterou hodlají poskytnout, zejména podmínky pro její poskytnutí a dotčená odvětví, nejpozději do 1. srpna roku předcházejícího prvnímu roku používání režimu jednotné platby.

[...]

- 7 Nařízení č. 1782/2003 bylo zrušeno nařízením Rady (ES) č. 73/2009 ze dne 19. ledna 2009, kterým se stanoví společná pravidla pro režimy přímých podpor v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zavádějí některé režimy podpor pro zemědělce a kterým se mění nařízení (ES) č. 1290/2005, (ES) č. 247/2006, (ES) č. 378/2007 a zrušuje nařízení (ES) č. 1782/2003 (Úř. věst. L 30, s. 16). Zároveň bylo nařízením Komise (ES) č. 1120/2009 ze dne 29. října 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k režimu jednotné platby podle hlavy III nařízení Rady (ES) č. 73/2009 (Úř. věst. L 316, s. 1), zrušeno nařízení č. 795/2004.

Řecké právo

- 8 Nařízení č. 1782/2003 a 795/2004 byla do vnitrostátního práva provedena dvěma rozhodnutími vydanými společně Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon a Ypourgos Agrotikis Anaptyxis kai Trofimou, tedy společným rozhodnutím č. 292464 ze dne 9. srpna 2005 (FEK B' 1122), kterým se obecně stanoví dodatečná administrativní prováděcí opatření a opatření k určení počtu a hodnoty nároků osob oprávněných k jednotné platbě, a společným rozhodnutím č. 49143 ze dne 8. srpna 2006 (FEK B' 1333), kterým se stanoví konkrétní opatření, tedy způsob platby, vyplácené částky a podpůrné dokumenty pro účely dodatečné platby k zajištění jakostní produkce v odvětví tabáku.
- 9 Článek 16 a příloha I společného rozhodnutí č. 292464 ze dne 9. srpna 2005 stanoví procentní míru zadržení finančních prostředků pro účely poskytnutí dodatečné platby k zajištění jakosti v odvětví tabáku ve výši 2 %.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 10 Dne 13. listopadu 2006 podal Panellinios Syndesmos u Symvoulío tis Epikrateias žalobu na neplatnost společného rozhodnutí č. 49143 ze dne 8. srpna 2006. V rámci tohoto řízení napadl také legalitu společného rozhodnutí č. 292464 ze dne 9. srpna 2005.
- 11 Podle tvrzení Panellinios Syndesmos jsou obě tato rozhodnutí protiprávní, jelikož představují opatření přijatá k provedení nařízení č. 1782/2003, jehož článek 69 je podle jeho názoru v rozporu s unijním právem.
- 12 Předkládající soud má za to, že prostor pro uvážení, který uvedené nařízení přiznává vnitrostátním orgánům pro účely jeho provádění, přispívá k diferenciaci, jež odráží potřeby každého regionu, a že možnost členských států stanovit různé procentní míry zadržení není diskriminací.
- 13 Předkládající soud se nicméně táže, zda toto rozdílné provádění nevede, a to zejména z důvodu uplatňování rozdílné procentní míry zadržení, a tudíž rozdílných dodatečných plateb, v jednotlivých členských státech k narušení hospodářské soutěže mezi producenty stejného výrobku a k negativním důsledkům pro příjmy producentů v jednotlivých regionech.

- 14 Za těchto podmínek se Symvoulio tis Epikrateias rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je článek 69 nařízení č. 1782/2003, podle kterého jsou členské státy při dodržení kritérií uvedených v čl. 69 odst. 3 oprávněny do limitu ve výši 10 % složky vnitrostátních stropů podle článku 41 stanovit různé procentní míry zadržení finančních prostředků pro účely dodatečných plateb vyplácených producentům, v tom, že umožňuje tuto diferenciaci procentní míry zadržení, slučitelný s články 2 ES, 32 ES a 34 ES, jakož i s cíli zajištění stabilní úrovně příjmu pro producenty a zachování venkovských oblastí?“

K předběžné otázce

- 15 Podstatou předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda je článek 69 nařízení č. 1782/2003 platný z hlediska článků 32 ES a 34 ES, jakož i cílů zajištění stabilních příjmů pro producenty a zachování venkovských oblastí, v rozsahu, v němž jeho uplatňování staví producenty, pro něž dotyčný členský stát stanoví nízkou procentní míru zadržení, do nevýhodného postavení vůči producentům z jiných členských států, v nichž byla tato míra stanovena na vyšší úrovni, a má za následek diskriminaci, jakož i narušení hospodářské soutěže mezi producenty stejného výrobku, kteří se nacházejí v různých členských státech.
- 16 Úvodem je třeba konstatovat, že skutečnost, že nařízení č. 1782/2003 a 795/2004 byla zrušena, nemá dopad na předmět sporu v původním řízení, neboť k uplatňování článku 69 nařízení č. 1782/2003 docházelo až do června 2010.
- 17 Podle svého bodu 24 odůvodnění mělo nařízení č. 1782/2003 za cíl umožnit přechod od podpory produkce na podporu producentů, a to postupným snižováním přímých plateb a zavedením režimu podpory příjmů oddělené od produkce, tedy prostřednictvím jednotné platby určené na základě předchozích nároků v průběhu referenčního období, a to za účelem větší konkurenceschopnosti zemědělců z Unie.
- 18 Je třeba doplnit, že zavedení režimu jednotné platby je součástí nové společné zemědělské politiky, jedním z jejích hlavních cílů byla racionalizace a zjednodušení příslušných unijních pravidel a současně dosažení větší decentralizace provádění politiky s širším prostorem ponechaným členskými státy a jejich regionům, jak uvedl generální advokát v bodě 3 jeho stanoviska.
- 19 Článek 64 nařízení č. 1782/2003 upravoval možnost, že se členské státy v rámci částečného provádění režimu jednotné platby „nejpozději do 1. srpna 2004“ rozhodnou, zda budou na vnitrostátní nebo regionální úrovni používat režim jednotné platby za specifických podmínek.
- 20 V tomto rámci přiznává článek 69 uvedeného nařízení členskými státy možnost ponechat až 10 % složky vnitrostátních stropů, která odpovídá každému výrobnímu odvětví, za účelem poskytnutí dodatečné platby pro zvláštní druhy zemědělské činnosti, které jsou důležité pro ochranu nebo pro zlepšení životního prostředí nebo pro zlepšení jakosti a uvádění zemědělských produktů na trh.

K porušení článku 34 ES

- 21 V souvislosti s touto otázkou je třeba posoudit, zda je článek 69 nařízení č. 1782/2003 v rozporu s článkem 34 ES z důvodu, že vede k diskriminaci mezi producenty a k narušení hospodářské soutěže mezi producenty stejného výrobku, kteří se nacházejí v různých členských státech.

- 22 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je čl. 34 odst. 2 ES, který stanoví zákaz jakékoli diskriminace v rámci SZP, pouhým zvláštním výrazem obecné zásady rovnosti, která vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li taková odlišnost objektivně odůvodněna (rozsudek ze dne 11. června 2009, Agrana Zucker, C-33/08, Sb. rozh. s. I-5035, bod 46).
- 23 V první řadě je nutno konstatovat, že samotný článek 69 nařízení č. 1782/2003 neupravuje rozdílné podmínky podle jednotlivých členských států nebo producentů, ale všem členským státům pouze přiznává v rámci reformy SZP za stejných podmínek a podle stejné úpravy určitou míru diskreční pravomoci k poskytování dodatečných plateb.
- 24 Zadruhé je třeba nejprve připomenout, že v souladu se zásadou subsidiarity, která je stanovena v čl. 5 druhém pododstavci ES, jedná Unie v oblastech, které nespádají do její výlučné pravomoci, pouze tehdy a do té míry, nemůže-li být sledovaných cílů dosaženo uspokojivě na úrovni členských států, a proto jich z důvodu jejich rozsahu či účinků může být lépe dosaženo na úrovni Unie (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. června 2010, Vodafone a další, C-58/08, Sb. rozh. s. I-4999, bod 72).
- 25 Dále mohou členské státy podle ustálené judikatury v určité situaci upravené unijním právem přijímat opatření, pokud jim toto unijní právo výslovně přiznává rozhodovací pravomoc (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. listopadu 1992, Teulie, C-251/91, Recueil, s. I-5599, bod 13 a ze dne 27. listopadu 1997, Witt, C-356/95, Recueil, s. I-6589, bod 39).
- 26 Konečně postačí konstatovat, že v rámci SZP, která podle čl. 4 odst. 2 písm. d) SFEU spadá do sdílené pravomoci Unie a členských států, mají členské státy legislativní pravomoc, která jim podle čl. 2 odst. 2 SFEU umožňuje vykonávat pravomoc v rozsahu, v jakém ji Unie nevykonala.
- 27 Tím spíše to platí od reformy SZP, jejímž důsledkem je, jak uvádí předkládající soud, větší decentralizace pravomocí, aby mohly být v souladu s čl. 33 odst. 2 písm. a) ES lépe zohledňovány zvláštnosti každého členského státu nebo regionu, jakož i situace na trhu s různými výrobky a dotyčných producentů.
- 28 Z toho vyplývá, že Rada Evropské unie mohla členským státům přiznat určitou míru diskreční pravomoci pro stanovení procentní míry zadržetí, aby tyto měly v souladu s bodem 33 odůvodnění nařízení č. 1782/2003 možnost vytvořit určitou rovnováhu mezi jednotlivými platebními nároky a regionálními či vnitrostátními průměrnými hodnotami, jakož i mezi stávajícími platbami a jednotnou platbou, a mohly tak dostatečně pružně reagovat na zvláštní situace.
- 29 Zatřetí je nutno uvést, že oprávnění přiznané členským státům je upraveno striktně a podléhá řadě podmínek hmotněprávní a procesní povahy a zároveň představuje dočasné opatření, jež má sloužit k usnadnění přechodu na režim jednotné platby.
- 30 Diferenciace, kterou připouští článek 69 nařízení č. 1782/2003, je totiž omezená, neboť v rámci postupného snižování přímých plateb si členské státy mohou za účelem poskytnutí dodatečné platby ponechat maximálně 10 % složky vnitrostátních stropů.
- 31 Uvedený článek 69 také stanoví, že dodatečnou platbu lze poskytnout jen pro zvláštní druhy zemědělské činnosti, které jsou důležité pro ochranu či zlepšení životního prostředí nebo pro zlepšení jakosti a uvádění zemědělských produktů na trh, a že tato platba předpokládá, že budou dodrženy podmínky stanovené Komisí podle článku 69 třetího pododstavce nařízení č. 1782/2003. Kromě toho unijní zákonodárce na základě hlubšího přezkumu každého výrobního odvětví upravil v člancích 66 až 68 nařízení č. 1782/2003 specifická pravidla zohledňující charakteristiky těchto odvětví.

- 32 Začtvrté z článku 69 nařízení č. 1782/2003 vyplývá, že celková částka plateb pro zemědělce v daném konkrétním odvětví zůstává v každém členském státě v podstatě stejná bez ohledu na to, zda se vnitrostátní orgány rozhodnou zavést dodatečné platby, a v případě že ano, bez ohledu na to, jaká bude procentní míra zadržení, kterou za tímto účelem stanoví.
- 33 Kromě toho nemá stanovení různých procentních sazeb zadržení automaticky za následek přiznání vyšších či nižších částek dodatečných plateb, jelikož tyto platby jsou přiznávány pouze zemědělcům, kteří dodržují stanovené požadavky a specifická kritéria.
- 34 Zapáté je třeba připomenout, že skutečnost, že určité opatření přijaté v rámci společné organizace trhu může mít odlišné dopady na některé producenty v závislosti na povaze jejich produkce nebo místních podmínkách, nepředstavuje diskriminaci zakázanou Smlouvou ES, spočívá-li toto opatření na objektivních kritériích, která jsou přizpůsobena potřebám celkového fungování společné organizace trhu (rozsudky ze dne 9. července 1985, Bozzetti, 179/84, Recueil, s. 2301, bod 34, jakož i ze dne 14. května 2009, Azienda Agricola Disarò Antonio a další, C 34/08, Sb. rozh. s. I 4023, bod 69).
- 35 Z ustálené judikatury rovněž vyplývá, že zákaz diskriminace se nevztahuje na případné odlišnosti v zacházení v jednotlivých členských státech, které mohou vyplývat z rozdílů, které existují mezi právními předpisy jednotlivých členských států, pokud jsou těmito právními předpisy tímž způsobem dotčeny všechny osoby spadající do jejich působnosti (rozsudek ze dne 16. července 2009, Horvath, C-428/07, Sb. rozh. s. I-6355, bod 55 a citovaná judikatura).
- 36 Ačkoli byla tato zásada rozvinuta v rámci výkladu ustanovení unijního práva, jehož účelem bylo posouzení slučitelnosti vnitrostátních právních předpisů z hlediska zásady zákazu diskriminace, nemůže nic jiného platit při posouzení platnosti ustanovení unijního práva, které přiznává členským státům diskreční pravomoc, na jejímž základě přijímají uvedené rozdílné právní předpisy.
- 37 Zašesté je zachování účinné hospodářské soutěže na trzích se zemědělskými produkty součástí cílů SZP.
- 38 V této souvislosti je třeba nejprve připomenout, že, jak bylo konstatováno v bodech 32 a 33 tohoto rozsudku, nevede stanovení různých procentních měr zadržení nutně k přiznání vyšších či nižších částek.
- 39 I kdyby stanovení různě vysokých procentních měr zadržení členskými státy mohlo vést k narušení hospodářské soutěže mezi producenty stejného výrobku, kteří se nacházejí v různých členských státech, což nebylo v předkládacím rozhodnutí upřesněno, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury přiznává článek 36 ES cílům SZP, i pokud jde o pravidla Smlouvy v oblasti hospodářské soutěže, přednost před cíli politiky v oblasti hospodářské soutěže (rozsudek ze dne 9. září 2003, Milk Marque a National Farmers' Union, C-137/00, Recueil, s. I-7975, bod 81).
- 40 Unijní zákonodárce má každopádně v oblasti SZP širokou posuzovací pravomoc, která odpovídá politické odpovědnosti, již mu přiznávají články 34 ES a 37 ES, a Soudní dvůr již mnohokrát rozhodl, že na legalitu opatření přijatého v této oblasti může mít vliv pouze zjevně nepřiměřená povaha takového opatření ve vztahu k cíli, který příslušný orgán zamýšlí sledovat (rozsudek ze dne 2. července 2009, Bavaria a Bavaria Italia, C-343/07, Sb. rozh. s. I-5491, bod 81).
- 41 V důsledku toho se musí přezkum Soudního dvora omezit na ověření, zda dotčené opatření není stíženo zjevným pochybením nebo zneužitím pravomoci nebo zda dotčený orgán zjevně nepřekročil meze své posuzovací pravomoci (rozsudky ze dne 12. července 2001, Jippes a další, C-189/01, Recueil, s. I-5689, bod 80; ze dne 9. září 2004, Španělsko v. Komise, C-304/01, Sb. rozh. s. I-7655, bod 23, jakož i ze dne 23. března 2006, Unitymark a North Sea Fishermen's Organisation, C-535/03, Sb. rozh. s. I-2689, bod 55).

- 42 V této souvislosti vyplývá především z bodů 33 a 34 odůvodnění nařízení č. 1782/2003, že možnost poskytnout dodatečnou platbu upravená v článku 69 tohoto nařízení musí být provedena v závislosti na strukturálních a přírodních rozdílech mezi různými zemědělskými oblastmi. Tato skutečnost je výslovnou součástí hledisek, které je třeba v souladu s čl. 33 odst. 2 ES zohlednit při vypracovávání SZP.
- 43 Jelikož případná narušení hospodářské soutěže, která by mohla vyplývat z uplatňování článku 69 nařízení č. 1782/2003, by byla maximálně omezená, nelze mít navíc za to, že unijní zákonodárce nevytvořil spravedlivou rovnováhu mezi jednotlivými hledisky nebo cíli, které je třeba vzít v úvahu, a že tím tedy zjevně překročil meze své posuzovací pravomoci.
- 44 Přezkum článku 69 nařízení č. 1782/2003 z hlediska článku 34 ES proto neodhalil žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena jeho platnost.

K porušení článku 32 ES

- 45 Předkládající soud odkazuje na tvrzení žalobce v původním řízení, že článek 69 nařízení č. 1782/2003 je v rozporu s článkem 32 ES, protože tím, že umožňuje členským státům volně stanovit bez kritérií nebo předběžných podmínek procentní míru zadržení finančních prostředků z vnitrostátního stropu, kterou budou mít k dispozici na podporu výrobku, který tak jako surový tabák podléhá společné organizaci trhu, popírá společnou povahu zemědělské politiky.
- 46 Je nutno konstatovat, že členským státům přiznaná diskreční pravomoc ke stanovení procentní míry zadržení finančních prostředků z vnitrostátního stropu podpor pro dotyčné odvětví, aby mohly poskytovat dodatečné platby, nemá za cíl ani za následek narušení společného charakteru zemědělské politiky, ale představuje pouze oprávnění vnitrostátních orgánů provádět určitá pravidla, která unijní zákonodárce považoval za vhodná v rámci zavedení režimu jednotné platby.
- 47 Uvedená dodatečná platba, která je dočasná a omezená do výše 10 % složky vnitrostátních stropů, má totiž za cíl podnítit zemědělce k dodržování požadavků týkajících se zlepšování jakosti jejich produktů a ochrany životního prostředí, a to jako kompenzace za jejich lepší přizpůsobení se novým požadavkům SZP, a dále zeslabit dopady, které jsou u některých výrobních odvětví spojeny s přechodem režimu přímých plateb na režim jednotné platby.
- 48 Možnost ponechaná členským státům stanovit procentní míry zadržení v co nejvhodnější výši s ohledem na jejich vnitrostátní a regionální zvláštnosti, jakož i na situaci na trhu jednotlivých výrobků a dotyčných producentů, je odůvodněná z hlediska článku 33 odst. 2 ES, který požaduje, aby se v rámci vypracovávání SZP a zvláštních metod, které může zahrnovat, přihlíželo ke zvláštní povaze zemědělské činnosti, vyplývající ze sociální struktury v zemědělství a ze strukturálních a přírodních rozdílů mezi různými zemědělskými oblastmi, jakož i k nutnosti provádět vhodné úpravy postupně.
- 49 Kromě toho, jak vyplývá z bodů 29 až 31 tohoto rozsudku, dané oprávnění přiznané unijním zákonodárcem vnitrostátním orgánům podléhá několika podmínkám procesní a hmotněprávní povahy, které jsou stanoveny jak přímo v článku 69 nařízení č. 1782/2003, tak i v nařízení, které měla přijmout Komise v souladu s postupem uvedeným v čl. 144 odst. 2 uvedeného nařízení.
- 50 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že Komise podrobně stanovila uvedené podmínky v nařízení č. 795/2004, jehož článek 48 obsahuje důležité záruky v tom smyslu, že vyžaduje, aby členské státy přijaly rozhodnutí podle objektivních kritérií a „způsobem, který zaručuje rovné zacházení se zemědělci a který zabraňuje narušení trhu a hospodářské soutěže“. Uvedená ustanovení navíc přiznávají Komisi pravomoc dohlížet přísně na způsob, jímž orgány členských států poskytují dodatečné platby, a to tím, že jim ukládají několik oznamovacích povinností.

- 51 Navíc čl. 64 odst. 3 nařízení č. 1782/2003 požaduje, aby Komise ve specifické lhůtě předložila „Radě zprávu, k níž jsou v případě potřeby přiloženy odpovídající návrhy, týkající se případných důsledků provádění“ možnosti stanovené v článku 69 tohoto nařízení „členskými státy vzhledem ke strukturálnímu a tržnímu vývoji“.
- 52 Z výše uvedeného vyplývá, že přezkum článku 69 nařízení č. 1782/2003 z hlediska článku 32 ES neodhalil žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena jeho platnost.

K porušení cílů zajištění stabilní úrovně příjmu pro producenty a zachování venkovských oblastí

- 53 Předkládající soud se táže, zda článek 69 nařízení č. 1782/2003 porušuje „cíle zajištění stabilní úrovně příjmu pro producenty“ a „zachování venkovských oblastí“, protože jeho uplatňování má za následek, že zemědělcům není zajištěn stabilní příjem a že mohou být nuceni k opuštění pěstování tabáku.
- 54 Stran zajištění stabilního příjmu je třeba, tak jak to tvrdí Rada, uvést, že takový cíl nefiguruje mezi cíli SZP zakotvenými v článku 33 ES, neboť toto ustanovení zmiňuje cíl „zajistit odpovídající životní úroveň zemědělského obyvatelstva“ a cíl „stabilizovat trhy“.
- 55 Jak navíc uvedl generální advokát v bodě 60 svého stanoviska, Smlouvy nevyžadují, že musí být zajištěna odpovídající životní úroveň bezpodmínečným pěstováním jednoho a téhož produktu.
- 56 K tomu je třeba dodat, že jak je uvedeno v bodě 32 tohoto rozsudku, článek 69 nařízení č. 1782/2003 nemění celkovou částku podpory, kterou lze poskytnout zemědělcům v takovém výrobním odvětví, jako je tabák, ale pouze v omezeném rozsahu umožňuje rozdělit částku podpory mezi přímé platby a případně dodatečné platby.
- 57 Stejně tak cíl stabilizace trhů uvedený v čl. 33 odst. 1 písm. c) ES neznamena, že produkce musí být vždy stabilní, jelikož jeden z cílů reformy SZP spočívá naopak právě v podpoře konkurenceschopnějšího zemědělství, které je více orientované na trh.
- 58 Stran slučitelnosti s tvrzeným cílem zachování venkovských oblastí je třeba poznamenat, že v bodech 3 a 21 odůvodnění nařízení č. 1782/2003 je konkrétně uvedena nutnost zabránit opuštění zemědělské půdy a zachovat venkovské oblasti. Předkládající soud neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možné vyvodit závěr, že opatření upravené v článku 69 uvedeného nařízení by tyto cíle narušilo. Diskreční pravomoc přiznaná členským státům v souvislosti se stanovením procentní míry zadržení jim naopak umožňuje podřídit nárok na dodatečnou platbu dodržení podmínek, jimiž má být těchto cílů dosaženo.
- 59 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že přezkum předběžné otázky neodhalil žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena platnost článku 69 nařízení č. 1782/2003.

K nákladům řízení

- 60 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

Přezkum předběžné otázky neodhalil žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena platnost článku 69 nařízení Rady (ES) č. 1782/2003 ze dne 29. září 2003, kterým se stanoví společná pravidla pro režimy přímých podpor v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zavádějí některé režimy podpor pro zemědělce a kterým se mění nařízení (EHS) č. 2019/93, (ES) č. 1452/2001, (ES) č. 1453/2001, (ES) č. 1454/2001, (ES) č. 1868/94, (ES) č. 1251/1999, (ES) č. 1254/1999, (ES) č. 1673/2000, (EHS) č. 2358/71 a (ES) č. 2529/2001.

Podpisy.